

KALEIDOSKOP z 39. evropského fóra ISGF

O skautských tradicích, které by po tak dlouhou dobu každoročně oživovaly mezinárodní přátelské vztahy na evropské úrovni. Evropské fórum ISGF konané v Grossarlu k nim rozhodně patří. A tak i letos od 13. do 20. ledna zaválaly v centru nevelkého rakouského alpského městečka vlajky sedmnácti evropských zemí a jeho uličky ožily nevšedním ruchem. Mezi 280 delegáty byli i dva naši zástupci, bratři Vladimír Köhler-Mika a Jan Adamec-Tarzan. Kromě domácích Rakušanů měli nejpočetnější zastoupení Dánové (32) a Němci (28). Obdivuhodná byla mnohaletá účast Johna Bootha z Austrálie, kterého v tradičním klobouku s klinkajícími přívěsky, údajně odpuzujícími obtížný hmyz, nebylo možno ani ve velkém davu přehlédnout.

Je mnoho způsobů, z Prahy by to bylo celkem snadné. Jak to ale udělat, aby dva cestující, vyjíždějící ze svých domovů na různých místech mimo tuto hlavní trať, mohli využít slevu na společné mezinárodní jízdenky? Pomohl internet. Šli jsme si tedy s důvěrou a potřebnými cestovními podklady vyzvednout jízdenky do pokladny v Hradci Králové. Tam nám ale zasvěceně řekli, že do námi vybraného vlaku nemáme přístup a doporučili nám jiný vlak, který byl pro nás kvůli velkým časovým prodlevám při přestupech značně nevýhodný. Dvakrát měř...! V pokladně v České Třebové nás kupodivu ujistili, že námi vybraný spoj můžeme využít, protože omezení se týkají jen jednoho vagónu.

A tak jsme ve velmi časných hodinách 13. ledna s napětím očekávali příjezd našeho vytouženého vlaku do Kolína, kam Mika po menším dobrodružství v Hradci Králové dorazil z Chlumce nad Cidlinou. (V Hradci totiž všechny cestující, třebaže čekající na přípoj, vyženou o půlnoci z nádraží, ať si jdou třeba do nedalekého baru.) Nastoupení do vlaku proběhlo bez problémů a díky mobilům jsme se v České Třebové šťastně shledali a společně pak pádili do Vídně.

Ve staré zlaté Vídni to mají zařízeno tak, že z Česka se přijede na nádraží Vídeň-jih a chcete-li pokračovat směrem k Alpám, musíte se nějak přepravit na nádraží Vídeň-západ. V informacích nám řekli, že abychom svůj přípoj stihli, musíme jet tramvají, která má zastávku před budovou nádraží. Jízdenku si můžeme koupit v támhletem automatu. Po důkladném studiu instrukcí přístroj konečně vyplivl dvě jízdenky a po delším netrpělivém čekání přijela i tramvaj. Rychlík jsme se štěstím stihli a už kolem poledne z něj vystoupili ve stanici St. Johann im Pongau.

Do Grossarlu jsme mohli pokračovat levným linkovým autobusem, ale ze solidarity s naší dlouholetou holandskou přítelkyní Marykou Corsmitovou, která s sebou táhla část Holandského skautského muzea, jeli jsme taxíkem za 2 x 8 Euro. Cestou v nás vzrůstalo neblahé tušení, že ani uprostřed Alp si sněhu moc neužijeme. Silnice, v zimním období obvykle sjíždá pouze se sněhovými řetězy, byla suchá nebo nanejvýš místy jen orosená a sníh bylo možno zahlédnout pouze na nejvyšších vrcholcích okolních hor a na některých zastíněných severních svazích. A tak to pak zůstalo po celý náš pobyt v Grossarlu. Návštěvníci, připravení na uklouzanou ledovku, bezradně cvakali ocelovými hroty svých módních teleskopických hůlek o dlažbu či asfalt vozovky, do nichž bylo nemožné je zabodnout.

Ubytování v soukromém domě Haus Diess hned naproti radnici bylo přiměřeně pohodlné a v dosahu všech hlavních akcí. Jelikož majitelé byli ortopedičtí obuvníci, po celém domě se linula charakteristická vůně ševcovského lepidla. Jen díky svému pokročilému věku jsme se nestali oběťmi návykové touhy. Na společné večere jsme chodili do hotelu Neuwirt v sousedství našeho domu. Zasedací pořádek byl připraven organizátory a ti se dovtípili, že by se nám nejlépe jedlo se Slováky. Kromě Márie Belovičové a Pavla Škvareniny si k nám přisedly ještě Dalia Urzaite z Litvy a Arija Doroskina z Lotyšska, a tak si Mika mohl po delší době opět procvičit svou „oblíbenou“ ruštinu. Mluvilo se tedy na přeskáčku česko-slovensko-rusko-anglicky. Jen němčina nikomu z nás moc nešla, takže když nám organizátoři něco oznamovali, samozřejmě pouze německy, dlouho jsme se navzájem dohadovali, o čem to asi mohlo být. Jídelníček byl také jenom v němčině, což nám posloužilo jako kvíz, jehož vítězem se stal ten, kdo uhádl co budeme jíst.

Fórum bylo slavnostně zahájeno v místním barokním kostele za přítomnosti všech delegátů a místních činovníků. V osm hodin večer zazněly před kostelem fanfáry trubačů a jejich ozvěna se táhla ztichlým údolím daleko mezi horské velikány. Uvnitř kostela se střídaly projevy významných osobností se sborovým zpěvem Kytarové skupiny Strasshofske gildy s mnohaletou tradicí a repertoárem, v němž převládaly skautské písně. Mezi hlavními řečníky byla i předsedkyně Světového výboru ISGF Martine Levy a za

Rakouskou gildu promluvil její „president“ Werner Weilguny, který je zároveň předsedou evropského výboru ISGF. V průběhu ceremoniálu zástupci delegací, oblečení do svých lidových krojů, postupně zažehli příslušné svíce s národními symboly. Poláci tentokrát na Fóru chyběli, a tak jsme jako jediná delegace vystupovali ve svých skautských krojích. Obřad byl zakončen menším ohňostrojem, který na několik minut oživil noční krajinu, ve které ozářené vzdušné koráby vysoko položených horských chat nehybně střežily potemnělé okolí.

Nedělní dopoledne bylo zasvěceno slavnostní mši, v témž kostele na návrší s výhledem na Grossarl a sluncem zalité protější svahy hor. Jestliže byl kostel při včerejším shromáždění plný, tentokrát byl doslova přeplněný, protože k účastníkům Fóra přibyli ještě místní obyvatelé, kteří na nedělní mše chodí pravidelně. Církevní obřad, rovněž zpestřený písněmi kytarové skupiny ze Strasshofu, probíhal podle místních zvyklostí, takže každý věděl, kdy má povstat, kdy se opět posadit a co má odpovědět knězi, sloužícímu mši. Kázání i ostatní verbální projevy byly samozřejmě v němčině, tak jsme se rozhodli odejít ještě před koncem, abychom, nedej bože, v té tlačenici ještě nechtyli nějakou chřipku.

Po mši jsme se všichni shromáždili na Tržním náměstí, abychom si vyslechli přivítací projevy zástupce starosty Grossarlu Helmuta Kirchmayera a „presidenta“ Salcburské gildy Hanse-Gregora Keplingera. Význam této události zvýraznila místní dechová kapela a o hromovou pečeť se postaral spolek ostrostřelecké domobrany dvěma salvami. Program zpestřili i zruční „práskači“, muži i ženy, kteří svými dlouhými, bezchybně ovládanými biči dobře pobavili shromážděný dav.

O polední stravování se každý musel postarat sám. A tak se docela hodilo, že si Mika přivezl housky s paštikou a několik výborných domácích karbenátků, o které se nezištně podělil. Jinak se v nejbližším okolí nabízelo mnoho stravovacích příležitostí, jak v centru města, tak i v jednotlivých chatách. Ke zvláštnostem Fóra patřily několikahodinové výpravy na horské farmy, rozesté po širokém okolí. Na vybraných místech návštěvník obdržel korálek a mohl si ochutnat něco z místních specialit. Někteří účastníci Fóra přijeli do Grossarlu o týden či několik dní dříve, a pokud to nebyli lenoši, nastřádali si postupně korálky na celý náhrdelník.

Po orientační prohlídce města jsme odpoledne zaskočili do klubovny Spolku sportovních střelců, kde právě probíhaly závody ve střelbě ze vzduchovky. Pod vedením zkušených instruktorů se o úspěch mohl pro vlastní potěšení pokusit i méně zdatný střelec či úplný začátečník. Slíbili jsme si, že si to příště také vyzkoušíme. Během Fóra bylo pořádáno několik soutěží a závodů. Zájemci o účast se však museli přihlásit hned při registraci a zaplatit startovné 5 Euro, což byl ve skutečnosti příspěvek do rozpočtu Fóra.

Večer byl na programu Hoagascht, tradiční návštěva účastníků Fóra v místních spolicích a organizacích. Do jednotlivých skupin bylo opět nutno se přihlásit při registraci, ale už se nic nepřišlo. My jsme si šli pohovořit s místními, řekněme, myslivci. Jejich spolek má podobná práva a povinnosti jako naši myslivci, ale zdálo se nám, že na získání kvalifikace a dodržování pravidel mají přísnější metr. Útlocitnějším členům naší skupiny připadalo střelení přemnožené zvěře v chráněných územích příliš kruté, ale bylo jim vysvětleno, že jinak by za nějaký čas nebylo co chránit. Chloubou místních myslivců-ochránců přírody je skutečnost, že se v tamních horských podmínkách s jejich přičiněním znovu zahnízdily dva páry vzácných orlů mořských.

V pondělí 15. ledna se do ulic Grossarlu vrátil ruch všedních dní a pro veřejnost se otevřely i brány radnice, v jejímž podkroví byl upraven prostor pro výstavy. Tentokrát byl využit pro výstavu věnovanou 100 let skautingu, kterou připravilo Rakouské skautské muzeum ve spolupráci s několika dalšími skautskými muzei. Pozoruhodné exponáty měli Holanďané a Poláci, zatímco od nás byl vystaven jen malý panálek s několika drobnostmi. Výstavu zahájil v 9,30 Hanns Strouhal stručnou historií počátků skautingu, kterou ilustroval několika vzácnými dobovými předměty. Po slavnostním připitku se návštěvníci věnovali prohlídce panelů s fotografiemi a různými dokumenty i vitrínám se zajímavými exponáty. Příležitostně se rozvinula živá diskuse mezi jednotlivci i v malých skupinkách o podmínkách skautování v různých zemích. Při této příležitosti jsme si pěkně popovídali i s Romanem Kozumplikem, který, ač rodilý Rakušan, mluví perfektně česky a udržuje styk s mnoha českými přáteli.

Na odpoledne byly naplánovány workshopy v několika víceméně uměleckých oborech. Jelikož venku bylo nebe bez mráčku a na tance, sborový zpěv, barvení šátků ani na výrobu „dárků“ jsme si netroufali, rozhodli jsme se, že se vydáme na průzkum zasněžených vrcholů hor. Z Grossarlu, který leží 920 m nad mořem, jsme se bez námahy dostali až do 1 800 m kabinkovou lanovkou Panoramastube. Zato zbytek trasy na

nejbližší vrchol Kreuzkugel ve výšce 2 027 m nás stál hodně sil. Naštěstí byl sníh na sjezdovce dostatečně udusaný, takže jsme se po něm mohli pohybovat i bez lyží. Kolem nás svištěli sjezdaři všech věkových kategorií a divili se, že se do těchto míst pouštíme bez řádného vybavení. Pod samotným vrcholem sice končí několik sedačkových lanovek, ale ty mají začátek jinde než v Grossarl. Od naší Panorámy to jinak nešlo než pěšky. Slunce pražilo a bylo téměř bezvětrí, tak jsme postupně svlékali zimní oblečení a na častých zastávkách lapali po dechu. Utěšovali jsme se, že to není stáří, ale tím, že nejsme zvyklí na tak řídký vzduch. U malé horské chaty, kde se sjížděly všechny lanovky, bylo velmi rušno a veselo, ale na občerstvení jsme neměli ani pomyslení. Vystoupali jsme posledních pár metrů k dřevěnému kříži na vrcholu a pak už jsme jen žasli nad tou krásou kolem. Na obzoru jsme rozpoznali několik třítisícovek a v bližších segmentech spoustu menších zasněžených vrcholů. Cesta zpět už byla snadnější. Jen jsme si museli dávat pozor, aby nás některý z nepozorných lyžařů nenabral na své sportovní náčiní. Při sestupu lanovkou jsme si povšimli, že v nižších polohách bylo nutno provozuschopnost sjezdovek udržovat pomocí zasněžovacích strojů. Úplně dole bylo už jen bláto. Po takovém výkonu jsme večerní bál raději vynechali, ale podle svědeckých výpovědí žen u našeho stolu, taneční atmosféra byla moc pěkná.

Úternímu Alpskému curlingu jsme se také vyhnuli. Ostatně, pro nedostatek ledu se prý skutečně na asfaltu. Místo toho jsme šli splnit svou skautkou povinnost a navštívili jsme Evropský stůl, na nějž dohlíží bronzová busta Baden-Powella. Nachází se asi 20 minut chůze od Grossarl, na svahu poblíž silnice stoupající k nedalekým horským farmám. Proplétající se symbolické ruce evropských národů jsou vytesány do kulaté desky kamenného stolu, obklopeného kamennými sedadly. Každý správný skaut a každá správná skautka se tu zastaví, zamedituje a ze všech stran se řádně vyfotí.

Ve dvě hodiny odpoledne byla možnost jít navštívit místní domov důchodců s pečovatelskou službou, nebo si vyslechnout informace o činnosti Světového výboru a Světové kanceláře ISGF. Zvolili jsme tu druhou možnost a dozvěděli se o přípravách na oslavy 100. výročí skautingu. Hlavní akcí pořádanou ISGF je Štafeta ohně v duchu skautského hnutí, zapálená 22. února u hrobu zakladatele skautingu v keňském Nyeri a donesená na ostrov Brownsea v Anglii 31. července. Na Světovém jamboree v Anglii bude mít ISGF Informační centrum, v němž bude působit zahraniční zpravodaj náčelnictva KD br. Jan Adamec-Tarzan.

Ve čtyři hodiny jsme se přesunuli do suterénu hotelu Alte Post a zúčastnili se zasedání Gilwellského kruhu, do něhož mají přístup všichni absolventi obdobného výcviku jako byl původně zaveden Baden-Powellem v Gilwellu, tedy i absolventi našich lesních škol. Všichni noví účastníci se museli představit, a tak i Mika svým obdivuhodným mezinárodním jazykem vylíčil svůj příběh a vysvětlil, jak to bylo s tím jeho jmenovcem, německým prezidentem. A kdo jiný než Hanns Strouhal pak rozdál kvíz s údaji ze života Baden Powella ke skupinovému zpracování. Všichni jsme se nestačili divit, jak děravé jsou naše znalosti. Kvíz byl tak náročný, že už nezbyl čas na další rozpravu. Ta bude jistě o to živější příště.

Na večeri jsme tentokrát měli umístěnku do hotelu Alte Post, abychom měli možnost se blíže seznámit s dalšími účastníky Fóra. Jenže činorodá slovenská delegace už nám s předstihem držela místa u svého stolu, takže se žádné další seznamování nekonalo. Bylo však stále o čem povídat a konverzace byla snazší než v jiných světových jazycích.

Večer byla v tělocvičně školy přednáška Hartmuta Keylera na téma Co se stalo s Baden-Powellovými idejemi a kam kráčíme? Řečník, pocházející z Mnichova, zastával řadu skautských funkcí a za svou činnost dostal četná skautská i civilní vyznamenání. Ve své půlhodinové řeči připomněl Baden-Powellovy zásady: „Brát mladé lidi vážně a bez předsudků, mít důvěru v jejich schopnosti a dobré kvality a jednat s nimi s trpělivostí a respektem. Skauting je velká hra pro mladé, ale těžká práce pro dospělé. I přes naše znalosti a mnohaleté zkušenosti bychom se jich měli neustále ptát, co chtějí dělat. Měli bychom se s výhledem do budoucna přizpůsobit novým podmínkám.“

Ve středu 17.ledna jsme všichni zamířili směrem k Salcburku. Náš autobus jel přímo do historického centra. Vedení zkušeným průvodcem jsme zhlédli všechny důležité pamětihodnosti kromě hradu, na nějž by bylo zapotřebí podstatně více času, než jsme měli. Ale i s odstupem byl na tento pyšný monument na zvýšeném návrší pěkný pohled. Dovnitř se snad dostaneme někdy příště. I do rodného Mozartova domu. Byli jsme tu jen na skok a kromě nákupu drobných suvenýrů bylo ještě nutno zajít do klubovní restaurace Salcburské gildy na malé občerstvení. Na vlastní útratu, ovšem. Jak jinak by mohli přežít.

Čtvrtek 18.1. byl náš velký den. Už při registraci jsme si zaplatili startovné na sáňkařské závody a teď jsme nervózně čekali, jaké budou sněhové podmínky. Taxíky nás vyvezly pár kilometrů nad Grossarl k nově

postavené horské chatě Lammwirt a tam se naše předtucha opět naplnila. K našemu zklamání komise rozhodčích rozhodla, že se sáňkovat nebude, protože jakýkoliv pohyb na zledovatělém povrchu závodní dráhy byl velmi riskantní. Závody však byly nahrazeny soutěží ve čtyřech disciplínách: vyřešení skládky na čas, vhození tenisových míčků do kbelíku s pružnou podložkou, která vyhazovala míčky ven, dále zachycení plastového míčku do kelímku, připoutaného k míčku, a konečně zodpovězení pěti otázek, jako kdy se narodil B.P. a kde se bude konat světové jamboree. Každý si vylosoval svého nového partnera či partnerku a soutěžilo se ve dvojicích. Instruktoři mluvili téměř výhradně německy, a tak hodně záleželo na tom, zda alespoň jeden z partnerů rozuměl, o co jde. My jsme byli nakonec velmi úspěšní, neboť jsme získali zlatou medaili za první místo i cenu útěchy za místo poslední.

V půl páté odpoledne se účastníci Fóra shromáždili u sochy „Ruky se skautským pozdravem“, aby si vyslechli modlitby za mír. Za každou delegaci jeden zástupce přednesl s pódia ve své rodné řeči text, vyzývající k přátelství a k zachování míru na celé Zemi. Za nás tuto čestnou roli převzal Mika. Plápolající svíce a velebné tóny trubek daly celému aktu patřičnou vážnost.

Večer jsme prožili v radostné atmosféře kulturního programu. V sále tělocvičny, vyzdobeném vlajkami všech delegací, předvedl Dětský soubor lidových tanců celou řadu vtipně aranžovaných tanečků a obyčejů. Úsměvný byl zejména zdařilý výkon nejmenších capartů. I v hudebním doprovodu podal vedle zkušeného učitele bezchybný výkon mladičkový harmonikář. Mezi jednotlivými čísly programu byli na jevišti zváni jednotlivci, kteří za mnohaletou účast na Fóru dostali pamětní medaili a skupiny, které za humanitární činnost obdrželi významná ocenění. Celé představení obratně a vtipně moderoval – Hanns Strouhal.

A byl tu pátek s tradičním trhem, na který se sjeli farmáři z celého okolí a nabízeli své místní speciality. Škoda, že jsme si nevzali větší kufry! Odpolední koncert vřele uvítali zejména milovníci swingu. Tony Jaglitsch a jeho orchestr v dobových amerických uniformách nadchli obecenstvo bravurním provedením slavných melodií Glena Millera, ale došlo i na jiné skladby. I pod titulem Rosamunde bylo možno poznat píseň Škoda lásky. V závěru představení se se všemi rozloučil starosta Grossarlu Josef Gollegger a předsedkyně organizačního výboru Fóra Gerti Jensenová přála všem šťastný návrat do Grossarlu příští rok.

Gala večere nebyla společná pro všechny účastníky Fóra, jak by se dalo očekávat, ale každý si ji užil ve svém dosavadním kolektivu. Ženy to měly snadnější. Mohly si obléknout nějakou blůzu a přes ní přehodit pár korálků. Zato od mužů se očekávalo sako s kravatou. To bylo pro drsnáky jako my velké příkoří. Ani jsme nemohli přiškrcenými hrdly pořádně polykat. A že bylo co! O několik chodů více než jindy. A i když to byly většinou jen drobnosti, nezvykle velký talíř byl vždy vyzdoben pestrými ornamenty z pochutin. Červeným vínem, dovezeným z vlastní vinice na Slovensku, nás po celou dobu hostila Mária.

V den návratu, v sobotu 20.1. ráno, jsme se u snídaně moc dlouho nezdrželi, abychom stihli linkový autobus do Svatého Johanna. Naši slovenští přátelé nám doporučili časnější vlak, než jsme původně plánovali a tak jsme jeli s nimi. Bylo stále ještě o čem povídat. Podle rakouských informací měl být k tomuto vlaku ve Vídni výhodný přípoj na Prahu. Byl. Jak jsme ale teprve na místě zjistili, bylo to Pendolino! Představa blížícího se domova však byla tak živá, že jsme každý bez reptání doplatil 200 Kč za „místenku“, i když jsme pak jeli v celém vagónu sami. Ale co! Peníze odejdou – vzpomínky zůstanou.

Tak na shledanou za rok v Grossarlu! Evropské fórum se bude konat již po čtyřicáté.

Jan Adamec-Tarzan
Zahraniční zpravodaj Kmene dspělých